

[Hanne Reintoft.]

store og hele ifølge sagens natur ikke kritiseres, hvad målsætningen angår, mens midlerne jo nok kan diskuteres. Inden for skattepolitikken foreslår socialdemokratiet en forhøjelse af lønmodtagerfradraget, mens SF er inde på et lønmodtagertilskud til de mindstbemidlede lønmodtagere. Tilskud må være bedre end fradrag, men der er alligevel visse betæneligheder ved det. SF beregner, at det vil koste staten omkring 500 mill. kr. af det berømmelige kasseoverskud på 1.500 eller 2.000 mill. kr. Det viser jo med al ønskelig tydelighed, hvor mange lavtlønnede grupper vi har her i landet, og det viser også, hvor meget skat man er vant til at hente hos dem. Men vi må fastholde som princip, at alt arbejde må betales så godt, at en normal arbejdsdag er i stand til at give den, der yder arbejdet, en anstændig økonomisk levestandard.

Det vil derfor være langt rigtigere i stedet for at påbegynde noget, der minder lidt om arbejdsgiverformandens yndlingstanke om at klare lavtlønsproblemet over statstilskud, at gennemføre en skatteskala, der betyder vidtgående lempelser for de normalt bemidlede, mens pengene inddrives fra de højere indkomster og ikke mindst fra de meget store beløb, der undrages skatteindtægten. Som jeg før har nævnt; undrages 30 pct. af byerhvervenes indtægter ligningen.

Vi er til enhver tid for skattelettelse for lønmodtagerne og for stop for skatteflåningen, men det vil være betydelig mere konsekvent og socialt rigtigt at løse de normalt lønnedes problemer ved en bedre skatteskala end ved forskellige tilskudsordninger, der hurtigt udhules for dem, der får tilskuddene, og som, så længe vi benytter en skatteskala som nu, trods alt skal betales af folk med normale indtægter og ikke af dem med de høje indtægter. Får vi først gennemført en beskatning af de høje indtægter, er tilskudstanken langt sundere, og så er den det rigtige.

Jeg kan forstå, at der er enighed om at løse skattevanskelighederne for de folke-, invalide- og enkepensionister, der er blevet ramt urimelig hårdt af kildeskatten. Regeringen har givet tilsagn om det, og jeg vil gerne vide, om det bliver en effektiv hjælp, eller om det kun bliver en anden form for urime-

lig behandling. Jeg har fra udvalgsarbejdet set, at man regner med, det vil koste mellem 150 og 200 mill. kr. ikke at beskatte pensionisterne så hårdt som nu. Det viser jo igen, fra hvilke grupper skatteopkrævningen foregår.

Jeg tror, vi må gøre os klart, at pensionisterne for øjeblikket har meget, meget drøje vilkår i vort samfund, og at mange af dem føler sig presset ned under eksistensminimum. Mange pensionister har også udtrykt klar sympati med arbejdernes aktioner for bedre løn. Vi har fået mange tilkendegivelser herom og agter i øvrigt at stille forslag om; at folke- og invalidepensionister fritages for at betale de skatterestancer, de måtte have. Med den nuværende meget høje udskrivningsprocent er de faktisk ude af stand til med en folke- eller invalidepension at klare deres skattegæld. Et sådant forslag vil komme meget snart.

Socialdemokratiet og SF kan næsten ikke forlange, at vi her for tredje eller fjerde gang skal diskutere det forslag om 90 pct. dækning ved arbejdsledighed, som socialdemokratiet hele tiden fremsætter trods LOs accept af de 80 pct. i Wechselmann-udvalget. Endnu en gang er der kun at sige, at dette forslag ikke hjælper de store grupper af lavtlønnede, hvilket hr. Anker Jørgensen jo også selv tydeliggjorde i forgårs.

Der kan også kun være enighed om, at boligskringen skal sikres mod udhuling, det burde man have tænkt på, da man indgik boligforliget, og det må pointeres, at en sådan tiltrængt nyordning på ingen måde må være begyndelsen til et nyt boligforlig.

Ideen om de 100 mill. kr. til de vanskeligt stillede kommuner må man næsten overlade kommunerne selv at kommentere. Jeg ved ikke, om de kan se det storstilede i hjælpeaktionen.

Vi må også sige, at vi har da ikke noget imod, at børnetilskuddet forhøjes. Det vil sige, vi har i og for sig noget imod den sociale form for socialpolitik, hvor man giver til alle, også til dem, der har nok i forvejen. Det er den samme tanke, der går igen ved den fulde folkepension; man giver både til meget højtlønnede folk og til folk med meget lave lønninger. Men socialdemokratiet tænker sig da vel ikke, at 17-18 kr. om måneden pr. barn på nogen måde skulle imødekomme kravet om dækning for den